

Arrest

nr. 149 145 van 6 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2012 waarbij haar recht op vestiging wordt ingetrokken.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. BRUGMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 5 juli 2007 op de Filipijnen in het huwelijk met E.P., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 12 september 2007 diende verzoekster bij de Belgische ambassade te Manilla een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoekster kwam het Rijk binnen op 24 september 2008.

1.4. Op 13 november 2008 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. Op 12 februari 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, na te hebben vastgesteld dat verzoekster geen gezin meer vormde met haar echtgenoot, de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 34 804 van 25 november 2009 vernietigde de Raad de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 12 februari 2009.

1.7. De rechtbank van eerste aanleg te Hasselt vernietigde bij vonnis van 28 juni 2011 het door verzoekster en E.P. aangegane huwelijk omdat het kennelijk niet was gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

1.8. Het hof van beroep te Antwerpen bevestigde bij arrest van 13 juni 2012 het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 28 juni 2011.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 december 2012 de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging. Deze beslissing, die verzoekster op 29 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene heeft een F kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot [P.E.] met wie ze huwde op 05.07.2007. Zij diende een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D. op basis van het toenmalige art. 40 van de wet van 15.12.1980, wat haar werd toegestaan op 30.07.2008. In België meldt ze zich op 26.09.2008 aan bij de stad Hasselt om zich in te schrijven in functie van haar Belgische echtgenoot. Op 13.11.2008 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F kaart.

Op 13.06.2012 bevestigde het Hof van Beroep van Hasselt (2012/2447) het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Hasselt d.d. 28.06.2011 waarbij het huwelijk tussen mevrouw [P.Z.] en de heer [P.E.] vernietigd werd. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde.

Betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met haar Belgische echtgenoot. Haar frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het arrest van het Hof van beroep van Hasselt.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit' wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht en betoogt tevens dat er sprake is van een miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en van machtsoverschrijding of machtsafwendings.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Verwerende partij heeft een beslissing genomen waarbij het verblijfsrecht van verzoekster in België werd ingetrokken.

Verwerende partij motiveert haar beslissing enkel op basis van het principe 'fraus omnia corrumpit' volgend op de nietigverklaring van het huwelijk tussen verzoekster en Dhr. [E.P.] dat strijdig bevonden werd met de openbare orde.

Verwerende partij verwijst betreffende de nietigheid van het huwelijk in haar beslissing naar het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt dd. 28/06/11 dat op 13/06/12 werd bevestigd door 'het Hof van Beroep van Hasselt'.

Er is evenwel geen sprake van enig arrest van het Hof van Beroep van Hasselt - doch louter van een arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen - zodat verwerende partij zich uiteraard onmogelijk op een onbestaand arrest kan steunen.

Verder ligt alleszins geen enkel bewijs voor dat het arrest dd. 13/06/12 - van het Hof van Beroep te Antwerpen - reeds in kracht van gewijsde getreden was op datum van de bestreden beslissing zijnde 13/12/12.

Daarenboven wordt algemeen aanvaard dat voor de eventuele toepassing van 'fraus omnia corrumpit' een foutieve gedraging van verzoekster vereist is dewelke een afbreuk heeft gedaan aan de rechten van andere partijen of van derden (objectief criterium) en dewelke als bedrieglijk kan worden aangemerkt (subjectief criterium).

De vervulling van deze toepassingsvereisten is niet aangetoond door verwerende partij.

Er is geen sprake van een afbreuk aan de rechten van andere partijen of van derden laat staan dat dit enige schade of belangen aantasting zou hebben teweeggebracht in hoofde van enige ander partij of enige derde.

Overigens wordt in de rechtsleer het toepassingsgebied van 'fraus omnia corrumpit' ook beperkt tot rechtshandelingen alwaar evenwel in de bestreden beslissing dit principe wordt gehanteerd om het verbijfsrecht van verzoekster in te trekken op grond van (een) feitelijke handeling(en) van verzoekster.

Verder is spijs de tussengekomen gerechtelijke uitspraken de facto het bestaan van een schijnhuwelijk absoluut niet naar genoegen van recht geleverd.

Er is geen sprake van dat verzoekster de Belgische procedures tot gezinshereniging zou hebben misbruikt.

In casu zijn er inderdaad geenszins ondubbelzinnige en precieze bewijzen dan wel gewichtige en overeenstemmende vermoedens waaruit besloten zou kunnen worden dat, bij het sluiten van het huwelijk, de instemming van verzoekster niet gericht geweest zou zijn op het vestigen van een duurzame leefgemeenschap, maar enkel tot doel gehad zou hebben de mogelijkheid te krijgen om in België te verblijven.

Verzoekster treft geen enkele schuld aan het feit dat het huwelijk met Dhr. [E.P.] niet heeft standgehouden.

Inderdaad bleek korte tijd na haar aankomst in België voor verzoekster jammer genoeg dat het huwelijksbootje geenszins voorstelde wat zij verwacht en gehoopt had.

Verzoekster moest vaststellen dat Dhr. [E.P.] contacten onderhield (via internet) met andere vrouwen die meestal tevens van Filippijnse afkomst waren.

Tevens moest verzoekster slagen met verwondingen ondergaan vanwege Dhr.[E.P.] dit onder andere op 10/10/08 en op 26/11/08.

Nadat verzoekster op 26/11/08 nogmaals slagen vanwege Dhr. [E.P.] moest ondergaan, is zij op die dag de echtelijke woning ontvlucht en heeft zij alsdan voorlopig haar intrek genomen bij haar zus en schoonbroer te Hasselt.

Verzoekster heeft na de laatste slagen op 26/11/08 ook strafklacht neergelegd en de verwondingen door een geneesheer laten vaststellen.

Gelet op de feitelijke omstandigheden kan het onmogelijk aan verzoekster worden verweten dat zij de echtelijke woning verliet en de samenwoning een einde nam.

Het is ook zeer frappant dat het Parket te Hasselt tot twee maal toe (?!) een opsporingsonderzoek naar schijnhuwelijk zonder gevolg heeft afgesloten.

Op 28/07/07 werd er immers door het Parket te Hasselt geoordeeld dat er onvoldoende elementen voorhanden waren om te kunnen besluiten tot een schijnhuwelijk en werd het opsporingsonderzoek naar schijnhuwelijk afgesloten.

Op verzoek van de raadsman van Dhr. [E.P.] werd het opsporingsonderzoek naar schijnhuwelijk nadien heropend, doch op 29/07/09 door het Parket zonder gevolg gerangschikt om opportuniteitsredenen (zijnde toestand geregulariseerd).

Verwerende partij heeft dus duidelijk geen verder onderzoek dan wel slechts een uiterst summier onderzoek gedaan en onvoldoende grondig het dossier van verzoekster onderzocht.

Verwerende partij is niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens door geen verder onderzoek dan wel slechts een uiterst summier onderzoek te voeren. Alleszins heeft verwerende partij de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld en is zij op grond daarvan onredelijk tot haar besluit gekomen.

Uit voorgaande volgt dat verwerende partij een schending heeft begaan van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht.

Uit voorgaande volgt dat verwerende partij zich plichtig heeft gemaakt aan overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

2.2. Allereerst moet worden gesteld dat het feit dat verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen naar een arrest van het hof van beroep “van Hasselt” van 13 juni 2012, waar dit het hof van beroep te Antwerpen dient te zijn, niet meer is dan een materiële vergissing die niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoekster kan ook niet voorhouden dat verweerder zich steunt op een onbestaand arrest, nu er wel degelijk door het hof van beroep van Antwerpen op 16 juni 2012 een arrest werd uitgesproken dat het vonnis van de rechtbank van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 28 juni 2011 – waarbij het huwelijk dat verzoekster met E.P. afsloot werd vernietigd – bevestigt.

Met betrekking tot de bemerking van verzoekster dat niet blijkt dat het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 13 juni 2012 waarbij de vernietiging van het huwelijk dat zij aanging met E.P. reeds in kracht van gewijsde was getreden op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen kan slechts worden vastgesteld dat verweerder op dat ogenblik beschikte over een door de griffier bij het Hof van Cassatie opgestelde verklaring waarin wordt bevestigd dat tegen voormeld arrest geen voorziening in cassatie was ingediend. Verzoekster toont ook niet aan dat een dergelijke voorziening werd ingediend tegen dit arrest dat haar op 3 juli 2012 werd betekend. Er is dan ook geen reden om te twifelen aan het feit dat voormeld arrest van het hof van beroep te Antwerpen kracht van gewijsde had op 13 december 2012.

Voorts moet worden geduid dat het afsluiten van een huwelijk een rechtshandeling is en dat – los van de vaststelling dat zijn standpunt geen steun vindt in de rechtspraak – verzoekers bewering dat in de rechtsleer wordt aangenomen dat het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* enkel kan worden gebruikt in het geval er sprake is van een rechtshandeling en niet bij het stellen van een louter feitelijke handeling dus niet dienend is. Verzoekster kan tevens niet voorhouden dat verweerder er verkeerdelijk is van uitgegaan dat zij een schijnhuwelijk afsloot met een man met de Belgische nationaliteit. Hierbij moet erop worden gewezen dat het hof van beroep te Antwerpen uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt terecht heeft vastgesteld “*dat er precieze en samenhangende vermoedens zijn die aantonen dat de vrouw het huwelijk geveinsd heeft om een verblijfsrecht te kunnen verkrijgen in België en dat zij geenszins beoogde om een duurzame levensgemeenschap met de man aan te gaan zodat het huwelijk met zekerheid nietig moet worden verklaard*” en dat “*het feit dat een klacht, neergelegd op grond van simulatie van een huwelijk, geseponeerd werd zonder gevolg,[...] niet de geldigheid van het huwelijk met zich mee[brengt]*” aangezien “*het parket [...] om redenen die enkel en alleen van haar beoordeling afhangen [kan] afstand doen van het instellen van vervolgingen.*” Daar het bevoegde rechtscollege vaststelde dat verzoekster een schijnhuwelijk afsloot kan zij niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder hieromtrent nog een verder eigen onderzoek zou dienen te voeren en dat niet vaststaat dat zij een “*foutieve gedraging*” stelde en dat zij de Belgische procedures tot gezinshereniging zou hebben misbruikt. Verzoeksters toelichting dat E.P. haar mishandelde, dat zij tegen hem een strafklacht indiende en dat hij contacten onderhield met andere vrouwen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet. Evenmin wordt aangetoond dat verweerder substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen heeft miskend of zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding of machtsafwendings.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK